

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் கீதாரி பொன்னாச்சாரம் புதினங்களில் மேய்ச்சல் களங்கள்

த. அண்ணாதுரை அ. *, P. சுகந்தி அ

அ தமிழ்த்துறை, நந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு-638052, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Grazing Fields in Su. Tamilselvi's Geethari Ponnacharam Novels

T. Annadurai ^{a, *}, P. Suganthi ^a

^a Department of Tamil Nandha Art's & Science College (Autonomous), Erode-638052, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
dr.annadurai3@gmail.com

Received: 04-05-2024
Revised: 23-07-2024
Accepted: 07-08-2024
Published: 15-08-2024

ABSTRACT

Ethnography is the basis for the study of the culture of a particular group or community. Culture is a wide range of elements of a particular group. They try to identify these dynasties into various fragments. Ethnography is the form of writing that produces commentaries and draft reports on the lifestyles of the people about whom it is written. Novelist S. Tamilselvi has highlighted the methods of shepherds in the novels "Geethari" and "Ponnacharam" focusing on the life of the people who lived in Mullai land. Focusing on pastoral life, the spoken language of the goatherds, the pastoralism, the self-confidence of women, personality traits, life events, the attitude of a human race living among the cattle and the forest life of the goatherds are explored in these two novels.

Keywords: Geethari, Ponnacharam, Tamilselvi, Ethnography

முன்னுரை

ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் அல்லது சமூகத்தின் பண்பாட்டை ஆய்வதற்கு இனவரைவியல் அடிப்படையிலான ஒன்றாகும். பண்பாடு என்பது பரந்து விரிந்த பொருளுடையதுமான ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் பல்வேறு அம்சங்களை உள்ளடங்கியது ஆகும். அவ்வம்சங்களைப் பல்வேறு சிறுசிறு கூறுகளாக அடையாளம் காண முயல்கின்றனர். யாரைப் பற்றி எழுதுகிறோமோ அந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் பற்றிய விளக்கவுரைகளையும் வரைவு அறிக்கைகளையும் உருவாக்கக்கூடிய எழுத்து வடிவமுமே இனவரைவியல்.

முல்லை நிலம்: ஆடு மேய்க்கும் ஆயர்களின் வாழ்வினம்

முல்லையின் மேட்டு நிலப் பகுதிகளுக்கு இறங்கி வரும்போது நிலத்தோற்றம் முற்றிலும் மாறுகின்றது. தரைப்பகுதி, சரிவாக நிலமாக அங்குமிங்கும் சிறுசிறு குன்றுகளால் பிரிக்கப்பட்டதாகக் காட்சியளிக்கின்றது. பெரும்பாலும் குத்துச் செடிகள், புதர்ச்செடிகள், சிறுதோப்புகளும், துரவுகளும் வெறுமையைத் தகர்க்கின்றன. இந்த முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை இயற்கையுடன் அவர்கள் இயைந்து வாழ்ந்த முறையினை சிறப்பாகச் சொல்லுகிறது. "ஆடு மாடுகளின்

மேய்ச்சலுக்கான புல்வெளிகளைக் கொண்டது முல்லை நிலம். இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆயரும் ஆயச்சியரும் எனப்பட்டனர். இடையர் என்றும் வழங்குவர்.”

முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு புதின ஆசிரியர் சு.தமிழ்ச்செல்வி அவர்கள் “கீதாரி”, “பொன்னாச்சாரம்” என்னும் புதினங்களில் ஆடு மேய்க்கும் இடையர்களின் முறைகளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “மேய்ச்சல் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு ஆடு மேய்ப்பவர்களின் பேச்சு மொழியும், மேய்ச்சல் தொழிலும், பெண்களின் தன்னம்பிக்கைகளும், ஆளுமைப் பண்புகளும், வாழ்க்கை நிகழ்வுகளும், ஆடு மாடுகளுக்கிடையில் வாழும் ஒரு மனித குலத்தின் மனப்பாங்கும், ஆடு மேய்ப்பவர்களின் காட்டு வாழ்க்கையும்” இந்த இரண்டு புதினங்களிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

கீதாரிகள் என்பதின் பொருள்

தென்மாவட்டங்களில் இருந்து “ஆடுகளை மேய்ப்பதற்காக மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடிவந்தவர்கள் இந்த கீதாரிகள்.” தன் சொந்த மண்ணையும் ஊரையும் விட்டு வந்தவர்கள் நீண்ட வருடங்களாக சில பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். மழை, வெயில், பனி என அனைத்தையும் வெட்டவெளியில் எதிர்கொள்ளும் இவர்களது வாழ்க்கை நிலைகளை கீதாரி என்ற புதினத்தின் மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

150 முதல் 300 ஆடுகள் வரை பத்திக்கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாக மேய்ச்சல் காடுகளில் வாழ்ந்து வருபவர்கள். கீதாரிகள் வாழ்க்கை முறையானது கூட்டு வாழ்க்கை முறையாகும், “நான்கைந்து குடும்பங்கள் ஒன்றாக சேர்ந்து ஆடு மேய்த்தல் ஒன்றாகத் தங்குதல் ஒருவருக்கொருவர் அனுசரணையாக வாழ்தல் என ஒரு யதார்த்த உலகம் இங்கு படைத்துக் காட்டப்படுகின்றது.” ஆடுகளை மேய்க்கும் இடையர்களுக்கு தலைமையாகவும் அவர்களை வழிநடத்திச் செல்பவராகவும் இருப்பவர்களை கீதாரிகள் என்பார்கள்.

கீதாரி, பொன்னாச்சாரம் இரண்டு புதினங்களிலும் ஆடு மேய்க்கும் இடையர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், மேய்ச்சல் நிலங்களில் வாழும், நாடோடி வாழ்க்கையும், ஆட்டுக் கெடை வாழ்க்கையில் உள்ள சிக்கல் சிரமங்களையும் இந்த இரண்டு புதினங்களிலும் அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் புதின ஆசிரியர்.

இரண்டு புதினங்களிலும் ஆண்களுக்கு நிகரான பெண்களின் ஆளுமைப் பண்புகளும், அவர்களின் மன உறுதியும் தன்னம்பிக்கைகளும் இந்தப் புதினங்களின் வாயிலாக புதின ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்து தன் ஆடுகளையே உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு வாழும் ஒரே சமூகத்தின் வாழ்வியலை இங்கு ஆய்வு நோக்கில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

கீதாரிகளின் புலம்பெயர் வாழ்வு முறைகள்

ஆடுகளை மேய்க்கும் மேய்ச்சல் தொழிலை மையமாகக் கொண்டு வாழ வந்தவர்கள் இந்த இடையர்கள். இவர்களின் ஆடு மேய்க்கும் சமூகமானது வழிவழியாகத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டு இருக்கின்றது. ஆடுகளை மேய்ப்பதையே தங்கள் தொழிலாகவும் அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் இவர்கள் பூர்த்தி செய்துகொள்கின்றனர். இவர்கள் வாழும் “புவிச்சூழலுக்கு ஏற்றவாறு சுற்றுச்சூழலும், காலை நிலையும், குடியிருப்பு முறைகளும், குடும்ப அமைப்புகளும், திருமண முறையும், வாழ்வியல் சடங்குகளும் மக்களின் உளவியல் பாங்கும்” இருக்கின்றது. மேலும் “வாழ்க்கைப் பொருளாதாரம் மணக்கொடை (வரதட்சணை) மணவிலக்கு, தொழிற்பகுப்பு முறைகள், பரிமாற்று முறைகள், சமூகக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள், சமய நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் வழிபாட்டு முறைகளும்” அமைந்து இருக்கின்றதை அறிகிறோம். அதன் அடிப்படையில் ஆடுகளையே தங்களின் சொந்தமாக எண்ணி வாழும் ஒரு

சமூகத்தின் வாழ்க்கை பின்னணியை மையமாகக் கொண்டு வாழ்வியல் முறைகள் வகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“கண்ணன்” எங்கிருந்தோ வந்தான் இடைச்சாதி நான் என்றான்” என்ற பாரதியாரின் பாடல் வரியானது ஆயர் குலத்தின் பெருமையைக் கூறுகின்றது. முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் “ஆட்டையும் மாட்டையும்” பெருவாரியாக வளர்த்தனர், அவற்றின் ஊனையும் பாலையும் உண்டு வாழ்ந்தனர்.” அவர்களின் வழித்தோன்றலின் எச்சமாக வழிவழியாக அந்தத் தொழிலை இன்றும் செய்து கொண்டும் ஆடுகளை கூட்டம் கூட்டமாக மேய்ச்சல் காடுகளில் மேய்த்தும் வருகின்றார்கள். இந்த ஆடு மேய்க்கும் இடையர்கள் தங்களின் குடும்பங்களை இடம் பெயர்த்துக் கொண்டு காலம் காலமாக மேய்ச்சல் நிலங்களில் வசித்து வருகின்றனர். மேய்ச்சல் இடங்களை தேடிச் செல்லும் இவர்களின் சமூகத்தில் இவர்களை வழிநடத்திச்செல்லவும் நிலத்துக்காரர்களிடம் சென்று கிடைக்கூலி பற்றிப் பேசுவதற்கும், கிடைக்கம் கூலிப்பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பதும், ஆடுகள் மேயும் இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பதும் போன்றவற்றைச் செய்யும் தலைமைப் பண்பு மிக்கவர்களை “கீதாரிகள்” என்று அழைக்கின்றனர். நான்கைந்து குடும்பங்களாக ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஆடு மேய்த்தல் ஒன்றாகத் தங்குதல் என்று ஒருவருக்கொருவர் அனுசரணையாகவும் உதவியாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். கீதாரிகளின் வாழ்க்கை முறையானது “கூட்டு வாழ்க்கை” முறையாகும். கீதாரிகளின் வாழ்வில் ஒரு யதார்த்த உலகம் காணப்படுகிறது.

“தங்களது ஆடுகளுடன் வெட்ட வெளிதனை

மெய்யெனக் கொண்டு வாழும் கீதாரிகள் இவர்கள்”

கீதாரிகளின் புலம்பெயர் வாழ்வு நிலைகளை மையமாகக் கொண்டு கீதாரி, பொன்னாச்சாரம் என இரண்டு புதினங்களை ஆராய்ச்சி நோக்கில் காண்கின்றோம். “பிறந்தது முதல் இறப்பு வரையில் ஆடுகளையே தங்களின் சொந்தமாகவும் உயிர் மூச்சாகவும் எண்ணி வாழ்கின்றார்கள். நாடோடியா அலையிரம்- சாவுக்குள்ளயாவது ஒடம்ப ஊரு கொண்டு சேத்துடனும்”

என்ற மண்வாசம் இவர்களின் கனவாகவும் விருப்பமாகவும் இருக்கின்றது.

கீதாரிகளின் வாழ்வியல் இடங்கள்

கீதாரிகளின் வாழ்வில் ஒரு யதார்த்த உலகம் காணப்படுகிறது. ஊர் ஊராகச் சென்று ஆடுகளோடுத் திரிந்து பிழைப்பு நடத்தும் கீதாரிக் கூட்டத்தின் இவர்கள் ஆடு மேய்ப்பதைத் தவிர வேறு எந்தத் தொழிலும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. இவர்களது வாழ்க்கை வீடுகளில்லாத காட்டு வாழ்க்கை ஆகும். காட்டுக்குள் கல்வியறிவு இல்லாமல் உலக நடைமுறைகளை அறிந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலைகளில் இவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். “பனி, வெயில், மழை என அனைத்தையும் வெட்ட வெளியில் எதிர்கொள்ளும் இவர்களின் வாழ்க்கையில் காடுகளே இவர்களின் வீடாகின்றது.”

ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கு ஏற்றபடி நிலங்களைத் தேடிச் செல்லும் இவர்கள் அந்த இடங்களுக்குத் தக்க முறையில் தங்கிக்கொள்ளும் இயல்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். கீதாரிகள் எந்தச் சூழலிலும் வாழ்ந்துவிடும் இயல்புடையவர்கள். இயற்கையோடும் இயற்கையின் சீற்றங்களோடும் இயைந்துபோய் நிலைத்திருக்கக்கூடிய வல்லமையை இயல்பாய் பெற்றவர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பயன்பாட்டுப் பொருள்களையும் அதற்கேற்ற வண்ணம் வடிவமைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கின்றனர் என்பதை இப்புதினங்கள் புலப்படுத்துகின்றது.

ஆடுகளுக்கான மேய்ச்சல் இடங்களைத் தேடிச்செல்லுதல்

ஊர் ஊராகச் சென்று ஆடுகளோடு அலைந்துத் திரிந்து வாழ்பவர்கள் இந்த ஆடு மேய்க்கும் இடையர்கள். முதலில் இவர்கள் ஆடுகள் மேய்வதற்கு உண்டான மேய்ச்சல் இடங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். தங்களின் ஆடுகளையே சொத்தாக எண்ணி வாழும் இவர்கள் மேய்ச்சல் நிலங்களில் “கிடைக்கட்டி” வாழ்கின்றனர். மேய்ச்சலின் மையமான ஓர் இடத்தில் “வலசை” போட்டுத் தங்குகிறார்கள். வலசைக்குப் பக்கத்திலேயே கிடையும் அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்வார்கள்.

அறுவடையான வயல் நிலங்கள்

அறுவடை முடிந்த வயல் நிலங்கள் ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கு நல்ல இடமாக வாய்க்கப்படும் ஒன்றாகும். நிலங்களில் அறுவடை முடிந்ததும் எங்கிருந்து தான் வருவார்களோ தெரியவில்லை “மந்தை மந்தையாய்” ஆடுகளை ஓட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். ஒரு மாதமோ பத்து நாளோ இருக்கப்போகின்ற அந்த நாட்களுக்கு ஏற்றார்போல் இவர்கள் தங்கிக்கொள்வதற்கு ஏற்ற வகையில் இடத்தைச் சுத்தம் செய்வதும் கல்லு கூட்டி வைத்துக் சோறாக்க அடுப்பைக் கட்டிக்கொள்வதும் ஆடுகளோடு இயைந்த இவர்களின் வாழ்வை இயைத்துக்காட்டுகிறது.

மேலப்பெருமழை கோட்டகம்

இந்தப் பகுதியானது ஆடுகளுக்கும் ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கும் மிகவும் பாங்கான பகுதிகள் இருக்கும் பசலிச்செடிகள் அறுவடையான நிலங்களில் பசலிச் கொடிகளும் பச்சைப்பயிறு உளுத்தஞ் செடிகளும் ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கு நல்ல உணவாக அமைந்து இருக்கும் இந்தப் பகுதிகளுக்கு ஆட்டுக்காரர்கள் ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தால் மூன்று மாதங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக இங்குத் தங்கிக்கொள்வார்கள்.

மன்னாரம்

கீதாரிகளுக்கு மிகவும் வாய்ப்பான இடமாக அமைந்து இருப்பது இந்த மன்னாரம் ஆகும். மன்னாரம் என்பது “மேய்ச்சலுக்கான மேடமான பகுதி” கடற்கரையோரமாக இந்தப் பகுதியானது அமைந்து இருக்கும்.

ஆடுகளை ஏற்றிக்கொண்டு போகும்போதே ஆறு மாதங்களுக்குத் தேவையான அரிசி, புளி, மிளகாய், உப்பு போன்றவற்றையும் கையோடு கொண்டு போய்விடுவார்கள். இந்த இடங்களில் கத்திரியும் மிளகாயும் நன்றாக விளையும். மிளகாய் கத்திரிக்குள் ஊடுபயிராக கீரையும் விதைப்பதுண்டு. இப்படி எல்லா வகையிலும் ஆடு மேய்க்கும் கீதாரிகளுக்கு வாய்ப்பாக இருப்பது இந்த மன்னாரம் ஒவ்வொரு வருடமும் மன்னாரத்திற்கு நான்கைந்து குடும்பங்களவாது வந்து விடுவார்கள்.

தீவுகள்

கடலுக்குள் இருக்கும் தீவு என்றபோதும் தீவு முழுவதும் மரங்கள் அடர்ந்து இருக்கும். இங்கு “புதர்ச்செடிகளும் அலையாத்தி மரங்களும், கள்ளி சப்பாத்திக் கள்ளி போன்ற வறண்ட நிலத்தாவரங்களும், ராமர் மீசை, கடிகாப்புல் போன்ற தடித்தப் புல்வகைகளும் பூலான் செடித்தாவரங்களும் தீவு எங்கும் கணக்கற்ற தாவரங்கள் இங்கு மண்டிக்கிடக்கின்றது.”

ஓடவுக்குள் இருக்கும் சிறுசிறு தீவுகளில் மழைக் காலத்தில் தங்கிக்கொள்வதற்கு ஏற்றச் சூழலும் இருக்கும். மீனவர்கள் நாட்டுப் படகுகளில் ஆடுகளை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த இந்தத் தீவுகளில் விட்டு விடுவார்கள். “தீவுகளில் பூலாங்கழிகளைக்கொண்டு மழையில் நனையாமல் இருக்கவும், குட்டிகளைப் பாதுகாக்கவும் சிறுசிறு கூண்டுகளை ஆட்டுக்காரர்கள் கட்டிக்கொள்வார்கள்.” இதுபோன்ற தீவுகளும் கீதாரிகள் ஆடுகளைக் கூட்டமாக மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிக்கொண்டு செல்வார்கள். தீவுகளுக்கு ஆடுகளை ஓட்டிச் செல்லும் இடையர்கள் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பாதுகாப்பாய் ஊர்ப்புறங்களிலேயே இருக்கச் செய்து விடுவார்கள். ஆண்கள் மட்டும் தீவுகளுக்குச் சென்று அங்கேயே தங்கி ஆடுகளை மேய்த்து வருவார்கள். அவர்கள் அங்கே சோறாக்கித் தின்பதோ கைப்பொங்கலாய்ப் பொங்கித் தின்றோ வாழ்வது இவர்களின் வழக்கமாகும். தாங்கள் எவ்வளவு சிரமம் பட்டாலும் ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கு எந்தக் குறையும் இடையூறுகளும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணி வாழும் இந்த ஆட்டுக்காரர்களின் வாழ்வியலை யதார்த்த முறையில் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும் “ஆற்றங்கரைகள், தென்னந்தோப்புகள், சிறு சிறு குன்றுகள், காடுகள் என இவர்களின் மேய்ச்சல் பயணங்கள் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.” இதுபோன்று கீதாரிகளின் வாழ்வியல் இடங்களைக் கூறியும், ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கான பகுதிகளையும் இரண்டு புதினங்களிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆடுகளோடு கீதாரிகளின் தொடர்பு

இடையர்கள் எப்போதும் தங்களின் ஆடுகளையேச் சொத்தாகவும் உயிர் மூச்சாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆடுகளை மையமாக வைத்தே இவர்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. பகல் முழுவதும் ஆடுகளோடு அலைந்து திரிந்து ஆடுகளை மேய்க்கின்றார்கள். ஓய்வே இல்லாத வாழ்க்கை இவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். “தன் வயிறு காய்ந்தாலும் ஆடுகளின் மேய்ச்சலுக்கு குறைவு இருக்கக் கூடாது என்றும் குட்டிகளின் வயிறு காயக்கூடாது என்றும் மனிதநேயம் மிக்கவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.” தூரியனையும் நட்சத்திரங்களையும் கொண்டு நேரத்தைக் கணக்கிடுகிறார்கள். பகலில் ஆடுகளை மேய்ப்பதும் இரவிலும் திருடர்கள் விலங்குகளிடமிருந்து ஆடுகளைக் காப்பதற்காக தூங்காமல் கண்விழித்துக் காவல் காக்கிறார்கள். அரிக்கன் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் காட்டுக்குள் தூரியனைக் காண்கிறார்கள் இந்தக் கீதாரிக் கூட்டத்தினர்.

“நான் படிச்சி பாயாய்ப் போறத விட

ஆடு மேய்ச்சி ஆளாவுறேன்” என்பதின் மூலம்

ஆடுகளோடு இந்த இடையர்களுக்கும், மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பும் மனிதநேயமும் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

கூட்டு வாழ்க்கை முறைகள்

ஆடுகளை மையமாக வைத்தே தான் வாழும் தூழலை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் இந்தக் கீதாரிகள். முதலில் ஆடுகளை மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி ஓட்டிச்செல்கின்றார்கள். பின்பு அங்கு தாங்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற முறையில் அனைத்தையும் அமைத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆடுகளின் மூலம் தங்களின் வருமானம் தினசரி வாழ்க்கை நிலைகள் தங்கும் இடம் உணவு முறைகளையும் அமைத்து வாழ்கிறார்கள். “ஆடு மேய்க்கும் இடையர்களில் தலைமைப் பண்பு மிக்கவராகவும் விபரம் தெரிந்தவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் “கீதாரிகள்” எனப்படுகின்றனர்.” கீதாரி, பொன்னாச்சாரம் இரண்டு புதினங்களிலும் ராமுகீதாரி, சாத்தையா, காயாம்பு கீதாரி போன்றவர்கள் மேய்ச்சல் நிலங்களைக் கண்டடைவது, கிடைக்கூலிப்பற்றி பேசுவது, வலசை போட இடம் பார்த்துத் தருவது, கிடைக்கூலியாக கிடைக்கும் பணத்தையோ, பொருளையோ ஆடுகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ற முறையில் பிரித்துத்தருவது போன்றவற்றை முன்னின்று செய்யக்கூடியவர்கள்.

மேய்ச்சல் நிலங்களில் கிடைக் கட்டுதல்

அறுவடையான வயல்நிலங்களில் மையமான ஓர் இடத்தினை தேர்வு செய்வார்கள். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னே சென்று ஆடுகளை கிடைக்கட்டுவதற்கான இடத்தையும் நிலத்தின் சொந்தக்காரர்களையும் பார்த்துப்பேசிவிட்டு வந்துவிடுவார்கள். பின்பு ஆடுகளை பத்திக்கொண்டு பயணம் செய்வார்கள். ஆண்கள் ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். பெண்களும் பிள்ளைகளும் பாத்திர பண்டங்களைத் தலையில் சுமந்துகொண்டு செல்வார்கள்.

“இந்த ஊருல இன்னிக்கி ராத்திரிக்கு கெடய

ஆடயப் போடனும் அதுக்குத்தக்கன படி

ஆடுகள மேச்சி ஓட்டியாங்க” - என

ஆடு மேய்க்கும் கீதாரிகளிடம் கூறிவிடுவார் ராமுகீதாரி. அதற்கு ஏற்றார்போல் ஆடுகளை மேய்த்து ஓட்டி வருவார்கள். கிடை கட்டுவதற்கு வசதியான இடமாகப் பார்த்து தங்குவார்கள். பெண்கள் இடங்களைச் சுத்தம் செய்தும் ஆட்டுச்சாணம் போட்டு மெழுகியும் தயார் செய்வார்கள். தண்ணீர் கிடைக்கும் இடம்தேடிச் சென்று தண்ணீர் எடுத்து வந்தும் விறகு தேடி அடுப்பு மூட்டியும் சோறாக்குவார்கள்.

கெடை வாழ்க்கை முறை

நாடுவிட்டு நாடு போகும் போது பத்துப்பதினைந்து குடும்பம் ஒண்ணா சேர்ந்து போகனும், போயி கொஞ்ச காலத்துக்கு எல்லோரும் ஒரே நக்குல சேர்ந்துதான் வலசை போட்டு தங்கி இருப்பார்கள். ஆடு மேய்க்கறதும் அப்படித்தான். ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் ஒத்தாசையா பக்கம் பக்கமா மேய்க்கணும் என்று கீதாரிகள் முடிவு செய்வார்கள். ஆடுகளை ஒரேயடியாய் ஓட்டாமல் இடையிடையே இரண்டு மூன்று நாள் அவைகளுக்கு ஓய்வு கொடுத்து களைப்பாற்றி ஓட்டுவார்கள். நல்ல ஊராய் இருந்தால் ஆடுகளுக்கு அவ்வூரில் மேய்ச்சலும் குடிக்கத் தண்ணீர் வசதிகளும் இருந்தால் அந்த ஊரில் கொஞ்சம் ஓய்ச்சி ஓட்டும்படி கீதாரிகள் கூறுவார்கள். ஆட்டுக்கெடை அடையப்போட்டு கைச் செலவுக்கு காசு கிடைக்கவும் கீதாரிகள் ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

வலசை போட்டுத் தங்குதல்

கீதாரிகள் எந்த ஊரில் போய் தங்கினாலும் ஊரைவிட்டு வெகுதூரம் ஒதுங்கி வயல்காடுகளில் வலசை போட்டுக்கொண்டு தங்குவதுதான் இவர்களின் வழக்கம் ஆகும். “கீதாரிகள் எப்போதும் யாரோடும் இணக்கமாய்ப் போய்விடக் கூடிய குணம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் தங்களுடைய உடைமைகளையும் ஆடுகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகத்தான் அவர்கள் இப்படி சனங்களைவிட்டு தள்ளியே தங்கிக் கொள்கின்றார்கள்” என்பது உண்மையாகும்.

ஆடுகளை அடையப்போடும் பட்டிக்கு வெகு அருகாமையில் இருக்கும்படி வலசை போட்டுக்கொள்வார்கள். ஆண்கள் காலையில் ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு சென்று ஆடுகளை மேய்த்து வருவார்கள். “வலசையில் இருக்கும் பெண்கள் வலசையில் வேலைகள் செய்வது, தொழு கூட்டுவது, புளுக்கை அள்ளிக் கொட்டுவது, சோறாக்குவது, விறகு பொறுக்கி வருவது, தண்ணீர் தேடிச் சென்று எடுத்து வருவது, மேய்ச்சல் கிடையில் ஆண்களோடு ஆடு வளைக்க உதவி செய்வது போன்ற வேலைகளைச் செய்வார்கள்.” இதுபோன்று ஆடுகளோடும் ஆட்டுப் புளுக்கைகளோடும் வாழும் இந்த ஆட்டுக்கார இடையர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை முறைகளை அறிய முடிகிறது.

கீதாரிகள் கூண்டு கட்டிக்கொண்டு வாழ்தல்

முன்பெல்லாம் கீதாரிகள் கூட்டுகள் கட்டிக்கொண்டு வாழ்வது கிடையாது. “மழைக்கு ஆட்டுக்கெடையில் “கொங்கானியை” போட்டுக் கொண்டு கவிழ்த்துக் கொண்டு ஆடு மேய்ப்பார்கள். இரவில் கொசுகடிக்கும் குளிருக்கும் உடல் முழுவதும் “கோணிச் சாக்குகளை” நுழைத்துக்கொண்டு தலையை மட்டும் வெளியே தெரியும்படி படுத்துத்தாங்குவது இவர்களின் வழக்கம் ஆகும்.” (கொங்கானி என்பது தென்னை ஓலையால் பாதுகாப்பால் தைத்தது போட்டுக் கொள்ளும் தட்டிப் போன்றது) ஆனால் தற்போது இவர்கள் கூண்டுகளைக் கட்டிக்கொண்டு வாழப்பழகி விட்டார்கள். கூண்டுகளை கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதும், மழையில் பனியில் ஆட்டுக்குட்டிகள் நனையாமல் பாதுகாக்கவும், தங்களின் உடைமைகளை வைத்துக்கொள்ளவும் சிறுசிறு கூண்டுகளைக் கட்டிக்கொள்வது வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது.

வலசைக்கூடை, அரிசிப்பெட்டி போன்றவற்றை வைத்துக்கொள்வதற்கும் சேர்த்தாற்போல சற்று பெரியதாய் ஒரு கூண்டு கட்டிக்கொள்ளலாம் என நினைத்து கூண்டு ஒன்றைக் கட்டி வைத்துக்கொண்டு ஊர் ஊராய் பயணம் போகும் போதெல்லாம் தலைச் சுமையாய் அதைத் தூக்கிச்செல்கிறார்கள். ஆடுகள்

பயணம் போவது என்று முடிவானால் கூண்டுகளை இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே இரண்டு மூன்று ஊர்கள் தாண்டிச் சென்று வைத்துவிட்டு வந்துவிடுவது ஆட்டுக்காரர்களின் வழக்கமாக இப்போது இருந்து வருகின்றது.

கூண்டின் அமைப்பு

“தேங்காயை இருசம மூடிகளாய் உடைத்தால் எவ்வாறு இருக்குமோ அவ்வாறு இருந்தது கூண்டு. அதை மேலே தூக்கி வைப்பதற்கு வாகான கவைக்கம்புகளை வெட்டிவைத்து ஆறேழு கால்களை ஒட்டி சுற்றிலும் பனை மட்டையால் செறவு பிடித்து வைத்துக்கொள்வார்கள். வாசல் தட்டியையும் உள்ளே சென்று வர சிறிய வாசல் போன்ற அமைப்பை தட்டி வைத்து அடைத்துவிடுவார்கள். இந்தக் கூட்டுக்கள் நிமிர்ந்து நிற்க முடியாது.” கீதாரிகள் எந்தச் சூழலிலும் வாழ்ந்துவிடும் இயல்புடையவர்கள். இயற்கையோடும் இயற்கையின் சீற்றங்களோடும் இயைந்து போய் நிலைத்திருக்கக்கூடிய வல்லமையை இயல்பாய்ப் பெற்றவர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் பயன்பாட்டுப் பொருள்களையும்கூட அதற்கேற்ற வண்ணம் வடிவமைத்துக்கொண்டனர்.

கூண்டுக்குள் பரண் அமைத்தல்

கூண்டுக்குள் ஒரு பக்கமாய் சிறிய பரண் ஒன்றைக் கட்டிவைத்துக் கொள்வார்கள். அதன் மீது தகரப்பெட்டியும், துணிமணிகளும் இன்னும் முக்கியமான பொருள்களும் அடுக்கிவைத்துக்கொள்வார்கள். பரண் அமைப்பதற்காக நட்புருந்த கவைக் கம்புகளில் துணிப்பைகளும் வெங்காயக் கூடையும் மாட்டிவைத்துவிடுவார்கள். பரண் ஓரமாய் தொங்கின இரண்டு உறிகள் ஒன்றில் சோத்துப் பானையையும் இன்னொன்றில் குழம்பு சட்டியையும் தூக்கிவைத்து விடுவார்கள். ஒதுங்கி இருக்கும் இடத்தை ஆட்டுச்சாணம் போட்டு மெழுகி சுத்தமாக வைத்து படுப்பதற்கு வைத்துக்கொள்வார்கள். கூண்டுக்கு வெளியே கல்லு கூட்டிவைத்து மெழுகி அதையும் போகும் வரை பாதுகாப்பாய் கூடைபொட்டு கவித்து வைப்பார்கள். பக்கத்து பக்கத்து ஊரென்றால் இந்தக் கூண்டுகளை இவர்கள் தலைச்சமையாய் தூக்கிக்கொண்டு போவார்கள். நீண்டதூரம் பயணம் செல்வது என்றால் கூண்டுகளை அங்கேயே போட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். முக்கியப்பட்ட சாமான்களுடன் மட்டுமே நடையைக் கட்டுவார்கள். நடப்பதற்கு ஏதுவாக லேசான பொருள்களோடு பயணம் செய்வது இவர்களின் வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. வலசையில் இருக்கும் பெண்கள் இப்போதெல்லாம் கோழிகளையும் வளர்த்து வருகின்றனர். கோழிகள் வளர்ப்பது ஒண்ணும் சிரமான வேலையே இல்லை. அதுபாட்டுக்கு சீச்சிப் பொறுக்கிப்புட்டு ராவானா வந்து தானாவுல அடச்சிடுங்க, பெட்டைக்கோழிகள் எல்லாம் பொழுதோடு வந்து கூண்டுக்குள் அடைந்துவிடும் சேவல்கள் அடைவதற்கு வெகுநேரம் ஆட்டம் காட்டும். கோழிகளைக் கவிக்க வென்று சிறு கூண்டுகளை வைத்திருப்பார்கள். இதுபோன்று கோழிகளை வளர்ப்பதும் இப்போது ஆட்டுக்காரர்களின் வழக்கமாக இருக்கிறது.

ஆடுகளை ஒன்றாக மேப்பதும் இரவில் ஆடுகளை ஒன்றாக அடையப் போடுவதும் காவல் காப்பதும் என இவர்கள் வாழ்கின்றனர். இரவில் ஆடுகளை அடையப்போட்டுவிட்டு அக்காடா என்று படுத்துத்தூங்கிவிட முடியாது. இரவிலும் காவல் காக்க வேண்டும். இருநாறு ஆடுகளை ஒரே கிடையாகக் கட்டுவார்கள். சில நேரங்களில் இரண்டு மூன்று கிடையையும் வெவ்வேறு இடங்களில் கூட கட்ட வேண்டியிருக்கும். எப்படி எங்கே ஆடுகளைக் கிடைக்கட்டினாலும் கிடைக்கு இரண்டுபேர் இரவில் வட்டங்கட்டி காவல் இருக்க வேண்டும். இப்படி வட்டங்கட்டி காவல் காப்பதால் ஆடுகள் திருட்டுப்போவதையும் தடுக்க முடிகிறது.

ஆடுகளுக்கு கழுத்தில் மணி கட்டிவிடுதல்

“ஆடுகளைத் திருட்டு பயத்தில் இருந்து மீட்பதற்காக இப்போதெல்லாம் ஆட்டுக்கார இடையர்கள் ஆடுகளின் கழுத்தில் சத்தம்வரும் சிறிய மணிகளைக் கட்டிவிடும் வழக்கம் உள்ளது.”

உணவுப் பொருள்களைப் பாதுகாத்தல்

ஊர் ஊராய்ப் பயணம் போகும் வாழ்க்கை முறையில் உணவுப் பொருள்களை கெட்டுப்போகாமல் காப்பது இவர்களின் வழக்கம் ஆகும். “உப்புக் கண்டங்களை டீன்களில் போட்டு மூடி வைத்து விடுவார்கள். அரிசி பயிறு போன்றவைகளை துணியில் முடிந்து வைத்துக்கொள்வார்கள். தண்ணீர் விட்டுப்போகும் உப்பு போன்ற பொருள்களை கொட்டாங்குச்சியிலும், சுரவைக் குடுவைகளிலும் சேமித்து வைத்துக் கொள்வது இவர்களின் வழக்கம் ஆகும்.”

கீதாரிகளின் சமூகத்தில் பொதுமக்கள் தொடர்பு

இவர்கள் அரிக்கன் விளக்கில் காட்டுக்குள் தூரியனைக் காண்கிறார்கள். அரிக்கன் விளக்கில் வெளிச்சத்திடம் தோற்றுப் போவது போல் தூரியன் மங்கிப் போகிறதாம். பகல் முழுவதும் ஆடுகளோடு அலைந்து திரிந்து ஆடுகளை மேய்த்து வருகிறார்கள். இரவிலும் திருடர்கள் விலங்குகளிடமிருந்து ஆடுகளைக் காப்பதற்காக விழித்திருக்கிறார்கள். எதிலோ படுத்து ஏதோ தூக்கம் தூங்குகிறார்கள். காட்டுக்குள் வாழும் அவர்களின் காதுகளில் பக்கத்து ஊர்க்கோழிகள் கூவும் குரல் கேட்பதில்லை. இவர்கள் வாழும் உலகம் தனி உலகமாக அமைகிறது. இவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் ஏற்படும் தொடர்புகள் குறைவாகவே இருக்கும்.

ஊரை விட்டு தள்ளி வாழ்தல்

கீதாரிகள் ஊரைவிட்டு மிகவும் விலகி தொட்டுக்கொள்ளாத தூரத்தில் அவர்கள் தங்குமாறு எல்லா இடத்திலும் இருப்பார்கள். எந்த ஊரில் போய்த் தங்கினாலும் ஊரைவிட்டு வெகுதூரம் ஒதுங்கி வயல்காடுகளில் வலசை போடுவது தான் கீதாரிகளுக்கு வழக்கம். யாரோடும் இணக்கமாய் போய்விடக் கூடிய குணம் கொண்டவர்கள் தான் கீதாரிகள் என்றபோதும், தங்களுடைய உடைமைகளையும் ஆடுகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகத் தான் அவர்கள் இப்படி சனங்களை விட்டு விலகியே வாழ்கிறார்கள்.

கீதாரிகளின் பணிவு

ஊர் ஊராய் ஆடுகளோடு திரிந்து பிழைப்பு நடத்தும் கூட்டத்தினர் எப்போதும் யாரையும் பகைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். தங்களுடைய ஞாயத்தைப் பேசுவோ தைரியமாக எதிர்த்து நிற்கவோ துணிவின்றி பணிந்துபோய் விடக் கூடியர்கள் ஒரு சில நிலத்துக்காரர்கள் கெடக்கூலி தராமல் ஏமாற்றும் நேரத்தில் கூட அவர்களிடம் தணிவாகவே நடந்துகொள்வார்கள்.

முடிவுரை

கீதாரி, பொன்னாச்சாரம் என்ற இரண்டு புதினங்களின் வாயிலாக ஆடுகளை மேய்த்து வாழும் கீதாரிகளின் வாழ்க்கை முறைகளையும் அதன்வழி தெரியும் பண்பாட்டு முறைகளையும் அவர்களின் புலம்பெயர் வாழ்க்கை, வாழும் இடம் மற்றும் ஆடுகளோடு இவர்களின் தொடர்புகள், இவர்களின் உணவு முறைகள், திருமண வாழ்வு நிலைகள், பொதுமக்களோடு இவர்களின் தொடர்புகள் ஆராயப்பட்டது. மேலும் இவர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை முறை, மேய்ச்சல் பயணங்கள், அறுவடை நிலங்களில் கிடைகட்டுதல், கெடைக்கூலி பணத்தால் வாழ்வியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுதல், வலசை போட்டுத் தங்குதல், கூண்டுகள் கட்டிக்கொண்டு வாழ்தல், வட்டங்கட்டிக் காவல் காத்தல், உணவு முறைகள், விருந்தோம்பல் பண்புகள், பெண்களின் ஆளுமை பண்புகள் போன்றவை கீதாரி புதினங்களின் மூலம் புனித ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

References

தமிழ்ச்செல்வி, சு. கீதாரி, நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ், சென்னை.
தமிழ்ச்செல்வி, சு. பொன்னாச்சாரம், உயிர் எழுத்து பதிப்பகம், சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author's have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author's 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License